

KAPITOLA 1

Hluk mechanického svítání byl nejhlasitější ve staré kanalizaci. Jak se umělé slunce začínalo zahřívat, ozývalo se hlasité drnění a řinčení soukolí. Ze stropu se ulomil kousek malty a se zasyčením dopadl do vody. Zastavila jsem se. Den kouzlobraní. *Tohle by mohl být tvůj poslední východ slunce*, říkala jsem si. *Když budeš mít štěstí.*

Přestože jsem v hluku svítání stále rozeznávala pištění energie, zařala jsem zuby a pokračovala. Času nebylo nazbyt, pokud jsem chtěla vidět seznam těch, kteří půjdou ke kouzlobraní, a vrátit se domů tak, abych ze sebe ještě stihla smýt jakékoli stopy toho, že jsem tu byla. Po chvíli to děsivé vzednutí energie pominulo a venku se sluneční kotouč vydal na cestu napříč klenutou zdí.

Aspoň tu teď bude trochu světla. Cestu těmhle tunely jsem sice znala i poslepu, ale to ještě neznamena, že bych pohrdla trochou slunečního svitu, které sem dopadalo mříží kanálu. Trhla jsem sebou, když jsem si uvědomila, že jsem tu možná naposledy. Můj poslední východ slunce, poslední den školy, poslední dětská výprava do podzemních tunelů. Přestože jsem se tu Badyánovi cítila blíž než kdekoli jinde, zdaleka to nestačilo k tomu, abych chtěla zůstat dítětem. Po tolika letech jsem si přála jediné: aby to skončilo. Ať tady Badyánův duch odpočívá v pokoji.

Dvakrát doleva, doprava a pak dolů. Brnkačka. Bratrův hlas mi

zněl v uších, když jsem po kolenou lezla do tunelu, který mě měl zavést do čističek vzduchu pod školou. Cihly pod mýma rukama byly drsné a suché. V téhle části tunelu byl vzduch těžký a zatuchlý, nečištěný. Aspoň že původnímu účelu tyhleto stoky neslouží už víc než půl století – páchne tam jen plíseň a rozpadající se cihly. Znovu jsem se pokusila uklidnit zběsilý tlukot srdce. *Je to jenom tunel, říkával Badyán. Když ses dostala dovnitř, dostaneš se i ven. Strach má velké oči.*

Přede mnou bylo slyšet slabé hučení čističek. Mou pozornost upoutal jiný zvuk, lišící se od obvyklého kovového řinčení a šplouchání vody ve stokách. Se srdcem až v krku jsem znehybněla a napínala uši, jestli přes hučení strojů neuslyším ještě něco. Bzučilký? Začala jsem panikařit a na pár dlouhých vteřin se mi zastavil dech, než zvítězila logika. Bzučilký se pohybují neslyšně – v okamžiku, kdy bych je zaslechla, by už bylo pozdě. Strach má velké oči.

Byly to kroky čvachtající někde v dálce. Takže Cézár. Ale to byl taky nesmysl. Cézár by mě bludištěm tunelů nemohl pronásledovat, ani kdyby chtěl. Kdyby se zastavil u rodičů a zjistil, že tam nejsem, musel by to nahlásit, a do té doby budu dávno pryč. A přece by neudal vlastní mladší sestru.

Zvuky teď byly zřetelnější. V tunelech se rozléhaly hlasy, jeden hlasitější, druhý syčel, aby první hlas zmlknul. Znovu se ozvalo tlumené šplouchnutí, tentokrát blíž. Zřejmě nejsem jediné dítě, které má namířeno do školy.

Zahnula jsem do bočního tunelu, rozhodla jsem se pro méně známou cestu. Rameny jsem drhla o cihly nalevo i napravo, ale nevšímal jsem si toho. Lepší pár škrábanců než se tady dole potkat s ostatními dětmi.

Čtverec světla přede mnou značil konec tunelu. Trochu jsem přidala a konečně jsem se vynořila na všech čtyřech v asi dvaceti centimetrech špinavé vody.

Vstala jsem, otřela si ruce do košile a čvachtala dál. Hluk školních čističek v dálce přehlušil i moje šplouchání. Už to nebylo daleko.

Cesta pokračovala dalším úzkým tunelem, jen nepatrně širším než

moje ramena. Už jsem si nepamatovala, kdy jsem tudy lezla naposled, muselo to být před několika lety. To byl ten tunel vždycky takhle úzký? Sklonila jsem se a nakoukla do něj, ale nedohlédla jsem dál než asi na dva metry. *Je to jenom tunel.* A ten seznam prostě musím vidět, potřebuju vědět, jestli už to dneska skončí. Vlezla jsem dovnitř.

Rukama napřed jsem se centimetr po centimetru sunula kupředu, stále zřetelnější hučení strojů mě táhlo dál. Vlhké cihly mě škrábaly do uší i tak podrápaných rukou, zatuchlý vzduch páchl hnilobou a vlhkostí. Tunel byl tak úzký, že jsem se musela plazit jako červ a odstrkovat se špičkami nohou a konečky prstů na rukou. Není divu, že o téhle cestě nikdo neví.

Zničehonic jsem nemohla dál, nohavice se mi o něco zachytila. Šklubla jsem nohou, a když mě ta věc odmítla pustit, v krku se mi udělal knedlík. Byla jsem v tunelu zaklíněná natolik, že jsem se ani nemohla podívat, o co jsem se zahákla. Přitlačila jsem nohu ke stěně a ucítila, jak mě do stehna píchlo něco tvrdého a ostrého. Možná nějaká železná výztuž, která se proklubala drolící se maltou. Znovu jsem sebou trhla. Nepomohlo to.

Nikdo nevěděl, kde jsem. I kdyby Cézara napadlo, že se snažím proklouznout do školy, prohledávali by tu známější trasu. Nebyla jsem si jistá, jestli o téhle cestě vůbec ví někdo jiný než Badyán, a ten už tu není. Klidně bych tu mohla zůstat třet celé dny – i týdny. *To ne, umřít tu rozhodně nehodlám!*

Volala jsem o pomoc, můj hlas se rozléhal tunely. Už mi bylo jedno, jestli mě chytí. Vidina pomalé smrti hladem v cihlové stoce desítky metrů pod zemí byla horší než jakýkoli trest za plížení se do školy. Věděla jsem, že někde tady dole jsou i jiné děti. Třeba mě uslyší a přijdou mi na pomoc.

Ale neslyšela jsem nic, jenom posměšné hučení čističky přede mnou. Byla tak blízko, že můj hlas přes hluk strojů daleko nedolehl.

Po zádech mi přeběhl mráz. Snažila jsem se paniku přemoci, ale měla jsem pocit, že se dusím, a lapala jsem po dechu. Jak jsem se snažila v té tmě něco zahlédnout, napínala jsem zrak, až mi do očí vběhly slzy a před očima mi začala tancovat světylka. Pak jsem začala

vidět rozmazaně, zalehlo mi v uších a hlava se mi zamotala tak, že kdybych nebyla zaklíněná v tunelu, určitě bych upadla.

Hned mi bylo jasné, co se děje.

„Když ucítíme, že se v nás sbírá energie,“ mumlávala učitelka znu-
děně, „co uděláme?“

„Začneme počítat a představíme si železnou zeď,“ odpověděla půl-
ka třídy sborem. Druhá půlka se nikdy neobtěžovala dávat pozor.

Stále jsem lapala po dechu a snažila se soustředit na počítání. *Ne*, znělo mi naléhavě v hlavě. *Ted' ne*. Jenomže je snad lepší shnit tady zaživa? Na tu druhou možnost jsem však nechtěla ani pomyslet. Nezákonné užívání energie byl jediný přestupek, za který mohli k pozměnění poslat i dítě.

Mlha přede mnou houstla a hlava se mi motala čím dál víc, nemohla jsem se soustředit. Čím víc jsem panikařila, tím to bylo horší.

Železo, opakovala jsem si zoufale. Hlavou se mi honily nejrůznější představy, jen ne ta, kterou jsem potřebovala. Potřebovala jsem chladné železo, tak silné, že pouhá myšlenka na něj by energii udržela na uzdě.

Železo, jako ta ostrá věc, která se mi zarývá do stehna. Opřela jsem se o to nohou ještě víc a doufala, že tak uhasím, co ve mně začíná doutnat. Nevlnost polevila a před očima se mi začalo rozjasňovat.

Donutila jsem se zhluboka se nadechnout. *Vzpomeň si na Badyána*. Ten tunel není zase tak úzký, abych nemohla dýchat. To je jenom moje představa. Prostě jsem se jenom o něco zahákla. Když jsem se dostala sem, můžu se dostat i ven.

Znovu jsem zkusila škušnout nohou, ale nohavice vzdorovala. Natáhla jsem ruce před sebe, snažila jsem se najít nějakou škvíru nebo prasklinu, o kterou bych se mohla zapíít. Táhle. Nahmatala jsem drolicí se cihlu. Odlamovala jsem kousky cihly, nehty jsem škrábala maltu, až jsem vytvořila štěrbinu dost velkou, abych se mohla pevně chytit.

Ještě jednou jsem se zhluboka nadechla, pak jsem vydechla, co to jen šlo, vtáhla břicho a zabrala.

Ozval se děsivě dlouhý zvuk trhající se látky a moje noha byla volná. Plazila jsem se kupředu, rukama i nohama jsem se zapírala o stěny. Předemnou zelo ústí čističky, a tak jsem naposled zabrala, ostrý okraj tunelu mi z rukou sedřel několik vrstev kůže a přistála jsem na podlaze čističky.

Vzduch! Potřebovala jsem vzduch, jakýkoli, jen ne ten příšerný, energií prosycený vzduch v tunelu.

Ať se mechanici snažili sebevíc, z obrovských měchů vzduch vždycky někudy unikal. Plazila jsem se po čtyřech, dokud jsem nenašla jednu takovou díru, a pak jsem se pod ní svalila na záda a zavřela oči. Plíce se mi dmuly, závany čerstvého vzduchu mi ovívaly tvář a cuchaly vlasy.

Byla jsem v bezpečí.

Po nějaké době se třas v rukou a nohou zmírnil a pálení v hrudníku polevilo. Ležela jsem v několika centimetrech vody, promočená až na kost. Otevřela jsem oči.

Komora čističky měla tvar koule, větší část podlahy zaujímaly pracující stroje. Kola větší než já se těžkopádně otáčela pořád dokola a jejich spodní části mizely v rýhách vyhloubených do kamenné podlahy. Gigantické měchy uprostřed se bez ustání nadýmaly a pumpovaly do školy vyčištěný vzduch. Byl tu ohlušující rámus.

Vydržela bych tam v tom bahýnku ležet klidně i hodinu, ale nemohla jsem si to dovolit. Sluneční kotouč tu nebyl slyšet, neměla jsem jak odhadnout, kolik je hodin. Ale když už jsem se dostala tak daleko, tak se přece nevrátím, aniž bych se na ten seznam podívala, i kdyby to znamenalo, že mě Cézár přistihne umazanou od hlavy až k patě od bahna z kanálu.

Párkrát jsem se zhluboka nadechla, dokud se mi ruce nepřestaly trást. Pak jsem se natáhla po žebříku pro údržbáře, taktak jsem dosáhla na spodní příčku. Nohama jsem se zapírala o zeď za žebříkem a kousek po kousku jsem se škrábala vzhůru, až jsem konečně dostala nohy na spodní příčku.

Žebřík ústil v školníkově komoře. Opatrně jsem za sebou zavřela poklop a začala zkoumat dveře. Zamčené, jako vždycky. Ale Badyán

mě naučil, jak si poradit i s touhle překážkou. Po letech cviku už jsem s tím neměla nejmenší problém. Vzít za kliku a zatáhnout, přikrčit se a bokem vrazit do laminátové části těsně pod zámek.

Cvak! Zámek povolil.

Dveře se otevřely a já vyklouzla na chodbu.

Přestože jsem se sem v den kouzlobraní kradla měsíc co měsíc už skoro pět let, modlíc se ke všem božstvům, která mi byla ochotná naslouchat, aby ke kouzlobraní vybrali mě, při pohledu na tmavou a opuštěnou školu mi vždycky přeběhl mráz po zádech. Plížila jsem se chodbou a snažila se držet ve stínu. Jak jsem našlapovala, ozývalo se tiché mlaskání a na naleštěných kachličkách zůstávaly mokré stopy. Ať už byla ta skupinka dětí kdekoli, byla jsem rychlejší. Když jsem si to uvědomila, nadmula jsem se zvláštní pýchou. Badyán byl dobrý učitel.

Ředitelna byla hned za třídami. Zámek na dveřích měl stejnou slabinu jako ten od kumbálu. Chodbou se rozlehlo hlasité cvaknutí a už jsem byla vevnitř. Okny sem pronikalo slabé ranní světlo a osvětlovalo nábytek.

Na ředitelově stole ležely kožené desky. Najednou na ničem jiném nezáleželo, jako by se celá místnost se zahučením zúžila. Podstatné teď bylo jenom to, že přede mnou leží propustka z očištěnce.

Byla jsem si jistá, že na listu papíru v deskách stojí moje jméno. Muselo tam být. Prostě muselo. Jako by moje oči viděly skrz desky, mé jméno tam zářilo černé na bílém, jako by ho tam někdo vypálil. *Ainsleyová Linda.*

Když jsem desky zvedla a rozevřela, tráslý se mi ruce. Nestarala jsem se o to, že po celých deskách i seznamu zůstávají vlhké skvrny od mých prstů. Trvalo nesnesitelně dlouho, než jsem zaostřila. Písmenka v úhledných rádcích mi dlouho připadala jako rozsypaný čaj, než jsem svůj mozek přinutila, aby je rozluštil.

Berkel Zekiel, četla jsem, krev mi pulzovala v uších. *Daltonová Margaret. Kennedy Tom. Smithson James.*

Nedocházelo mi, že jména jsou seřazena abecedně, že už když jsem

přečetla první, bylo po všem. Znovu jsem ty čtyři řádky přelétla očima a pak ještě jednou. Otočila jsem papír na druhou stranu, ale byla tam jen čistá bílá stránka. Prázdna.

Voda kapala na papír, objevovaly se na něm průsvitné skvrny a jména se začínala rozmazávat. Po krátkou, podivnou chvíli nějaká nezaujatá část mé mysli přemítala, jestli jsem se snad nerozbrečela. Pak jsem pochopila, že na papír kape voda z mých mokrých vlasů, které mi sklouzly z ramene.

Když mi přestalo hučet v uších, nepřírozené ticho prázdné školy narušil jiný zvuk. Zpočátku byl slabý, jako šumění krve pulzující v žilách. Ale pak jsem rozeznala bzučení, téměř jako vrčení strojku. Přibližovalo se to a zase vzdalovalo. Pár dlouhých, drahocenných minut jsem tam jen tak postávala a poslouchala, odmítala jsem tomu zvuku uvěřit.

Bzučilký.